

svæget i dette Thing. Dernæst skal jeg udtale, at det har været Udvalgets alvorlige Hensigt at tilfigte en Forbedring i Jordemødrenes Lønning. Men naar den høitærede Justitsminister ønskede, at der skulde gives et større Spillerum for de vedkommende Amtsraad med Hensyn til Fastsættelsen af den faste Pengeløn, skal jeg tilbagefalbe i den høitærede Justitsministers Erindring, at af de 13 Amtsraad, der have afgivet Erklæring angaaende Spørgsmaalet om Forbedring i Jordemødrenes Lønning, have de 8 Amtsraad udtalt sig i det Hele taget imod at gaa til en Forhøielse af Jordemødrenes Lønning. Derfor har Udvalget næret nogen Betænkelighed ved at give Amtsraadene et saa stort Spillerum; fordi det da rimeligvis let kunde føre til, at Jordemødrene i Uvilkeligheden slet ingen Forbedring fik i deres Lønningsvilkaar. Derfor det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Clausen) skal jeg bemærke, at jeg tror, han udtalte sig med noget for stærk Barme ligeoverfor Udvalget og ligeoverfor den Paragraf, som hans med flere ærede Medlemmers Vædringsforslag gaar ud paa at faae udstemt. Det ærede Medlem syntes at være stødt over, at jeg bebrejdede ham og hans Medforslagsstillere, at de ikke havde stillet Vædringsforslag i den af ham nu antydede Retning ved Sagens 2den Behandling. Jeg bebrejdede ikke det ærede Medlem Noget, det er en Feiltagelse fra det ærede Medlems Side, men jeg beklagede, at hverken han eller de andre ærede Medlemmer, der have været med at stille det her omhandlede Vædringsforslag, under Diskussionen reiste Spørgsmaal om den Motiverings Nødvendighed, som blev givet af den ærede Justitsminister, der jo, som bekendt, var Forslagsstiller af denne Paragraf. Naar det ærede Medlem endvidere bebrejdede Udvalget, at det ikke i Betænkningen med et eneste Ord har motiveret det nu foreliggende Lovforslags § 4, skal jeg gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Forslaget til § 4 blev af den ærede Justitsminister først stillet efter at Betænkningen var afgiven, og det ærede Medlem maa derfor undskylde, at Udvalget ikke kunde afgive nogen Motivering af et Forslag, der først fremkommer, efter at Betænkningen er trykt og omdelt i Thinget. Naar dernæst det ærede Medlem bebrejdede Udvalget, at det ikke har optaget alle de Lovbestemmelser, som vedrøre Jordemødrenes Lønninger og Forhold, skal jeg gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Udvalget ikke har troet, om jeg saa maa sige, at burde gjøre saa meget Væsen af dette lille Spørgsmaal. Jeg har opfattet dette lille Lovforslag — og jeg tror ogsaa, at det er Udvalgets Opfattelse — som et Supplement til de hidtilværende Bestemmelser om Jordemødrenes Lønninger og Forhold; men hvis det ærede Medlem har ønsket en saa gennemgribende Forandring af Forslaget, vil jeg gjentage, at jeg beklager, at det ærede Medlem ikke paa et tidligere Stadium har stillet For-

slag i den Retning. Efter den Motivering, som den ærede Justitsminister har givet af den omrøiste § 4, og som Udvalget ganske tiltræder, skal jeg paa ny tilraade Thinget at tiltræde Lovforslaget uforandret, som det blev vedtaget ved 2den Behandling.

Solu: Det var med en vis Ret, at den ærede Ordfører kunde rette den Bebreidelse imod os Forslagsstillere, som han fremsatte; men jeg tror dog, at der her har været nogen Grund til at gjøre en Undtagelse fra, hvad der pleier at være almindelig Regel, idet den hele politiske Situation maasse har medført, at man har set temmelig lidt paa saadanne Smaalove, fordi Opmærksomheden har været henvendt paa det Større. I Almindelighed ere imidlertid den ærede Ordførers Bemærkninger fuldstændig rigtige. — Naar jeg staar opført med som Forslagsstiller, er dette kun sket med det udtrykkelige Forbehold, at jeg ikke var enig med mig selv om, hvorvidt jeg vilde stemme for Forslaget eller ikke. Det hænder jo undertiden, at man gjerne kan ønske et Spørgsmaal nøiere drøftet, inden man erklærer sig om, hvorvidt man vil tiltræde et Forslag derom eller ikke, og jeg tilstaar, at det først var, efter at jeg havde tiltraadt Forslaget som Forslagsstiller, at jeg satte mig rigtig ind i Sagen. Jeg fik da nogen mere Grund til at antage Forslaget for berettiget, men efter at jeg idag har hørt den ærede Justitsminister, ser jeg ikke nogen stærk Grund til at fastholde det, idet jeg meget godt indser, at der, paa hvilken Maade man end vil stille Sagen, maa være en Bestemmelse, hvorved Fyktus eller Lægerne kunne træde til over for Jordemødrene. Jeg kan da imidlertid ikke forstaa, hvorfor den ærede Justitsminister ikke er fremkommen med denne Paragraf i sit oprindelige Forslag. Den ærede Justitsminister sluttede sit Foredrag idag med at sige, at der, hvis man ikke vedtog denne Paragraf, vilde fremkomme nogen Usikkerhed, og det kan gjerne være, det benægter jeg ikke; men jeg kan da ikke se Andet, end at den samme Usikkerhed ogsaa var tilstede efter den høitærede Justitsministers eget Forslag, inden han ved 2den Behandling fremkom med Forslaget til denne Paragraf. I den Retning tror jeg altsaa ikke, at Forslagsstillerne fortjene nogen Bebreidelse. Dernæst udtalte den ærede Minister, at Amtmændene meget sjelden optraadte efter eget Initiativ. Deri er jeg enig med den ærede Minister, men der forekommer mig dog at være nogen Forskjel paa, om en Fyktus er berettiget til saa at sige paa eget Ansvar at idømme en Jordemoder en Mulkt, eller om han kan indstille til Dyrigheden, at den og den Jordemoder har begaaet det og det Overgreb, og at hun efter hans Opfattelse derfor bør erlægge en saa eller saa stor Mulkt; i det Sidste synes det mig, der ligger noget mere Sikkerhed for alle Parter. Jeg gaar nemlig ikke alene ud fra, at Jordemødrene